

DĚS

A close-up, high-contrast photograph of a woman's eye. She is wearing a vibrant blue contact lens. Her eye is looking slightly to the left. The lighting is dramatic, with deep shadows and bright highlights on her skin and eyelashes. The overall mood is mysterious and intense.

David Hidden

temná zákoutí Paříže, chladnokrevný zabiják
a všudypřítomný strach

DĚS

David Hidden

temná zákoutí Paříže, chladnokrevný zabiják
a všudypřítomný strach

DAVID HIDDEN

DĚS

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Copyright © David Hidden, 2016
Translation © Jiří Žák, 2016
Cover © Zdeněk Mareš, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN 978-80-7505-306-0

*Mysli na to, že při posledním soudu
ti všechny tvoje filmy promítnou.*

Charles Chaplin

ZA PRVÉ

Nedokáže rozeznat den od noci. V místnosti není žádné okno a zářivka na stropě svítí nepřetržitě. Dřív ji světlo bodalo i pod víčky, ale teď jí připadá rozmazané a kalné jako v akváriu. Věci mají nezřetelný tvar, rozostřují se a mění. Někdy má dokonce pocit, že se pohybují, že se rovné linie vlní a křivky se ohýbají a že se celá místnost zužuje a rozšiřuje v jakémsi podivném tanci svatého Víta.

Zvedá se jí z toho žaludek a zvracela by, kdyby měla co.

Ale hlad nemá, to ne. Hlad se vytratil v utrpení.

Visí za obě ruce u stropu a roztaženými nohama se sotva dotýká podlahy. Zpočátku se napínala, ale tělo povolilo, takže se chodidly dokázala postavit na zem. Ruce vykloubené v ramenou ji nejdříve strašně bolely, ale teď, kdy už nemá jednu bradavku a má ustrížené prsty na levé noze, se bolest přelila do celého těla, rozmělnila se na buňky a molekuly, otupěla a zmrtvěla, jako kdyby si v něm našla díru, do níž se zavrtala a zůstala v ní ležet.

Už nekřičí. Jen nařiká.

„Ababauaha...“

Není jí rozumět.

Přenesla se na počátek světa, kdy se lidé dorozumívali jen skřeky.

DAVID HIDDEN

Dlouhé blondaté vlasy jí visí do obličeje. Na některých místech jsou v nich vystříhaná kolečka a čtverečky a pod nimi je vidět bílá kůže na lebce. Jsou to místa, do nichž jí zabodával jehly jako při akupunktúře. Je nahá a prsa na ní visí jako bezkrevné laloky. Na zadku a na břiše má stopy po bití. Nasucho oholené přirození má oteklé a rudé jako rozpůlené rajské jablko. Jednotlivé modřiny se jí na nohách slily v jednu obrovitou podlitinu, sahající od stehén po lýtka. Ve vydezinfikovaných ranách po prstech na levé noze jí občas zacuká, ale není to ostrá bolest, cítí ji jen jako malé zvířátko hlodající maso a kost.

Nechce se jí na záchod. Nemá potřebu močit. Nalévá do ní vodu a pak ji vycévkuje. Občas jí dovolí jít na velkou. Ale vždycky z ní jde jen řídká kaše a nikdy se jí pořádně neuleví.

Neví, jak se jmenuje. Neví, kde je.

Ví jen, že zase přijde.

Jakmile se ve dveřích ozve jeho klíč, tělem jí projede křeč. Hlava se zvrátí dozadu a ústa zkriví. Vycení zuby.

Zase to nařikání:

„Ababuaha...“

Dojde k ní a pohladí ji po tváři. Dlaně má jemné a jeho dotyk studí.

„Jak se má moje zlatíčko?“

Nečeká odpověď. Ví, že mu nedokáže odpovědět. Rty a jazyk má opuchlé, jak jí do úst lil rozžhavený vosk.

Nejdřív volala maminku.

„Já jsem tvoje maminka,“ říkal jí, když jí velkými zahradnickými nůžkami stříhal prsty na nohou. „Slyšíš? Opakuj po mně... Jsem tvoje maminka.“

DĚS

„Tu es ma maman!“ křičela.

Teď už dávno nekřičí. A on není maminka.

Je bůh.

Slyší ho přecházet po betonové podlaze.

Ví, co udělá.

Rozsvítí reflektory. Zapne digitální kameru.

Řekne:

„Teď z tebe uděláme filmovou hvězdu, zlatíčko.“

A zacvaká nůžkami.

New York, pátek 17. dubna 2015, 5.45 a. m.

Telefon zvoní a zvoní.

Kurva!

Hodím po něm polštářem, sluchátko vyklouzne z vidlice, spadne dolů a zůstane viset u stolku těsně nad zemí. Telefon zmlkne.

Zabořím hlavu do polštáře. Zmuchlané prostěradlo páchne mým potem a ještě něčím. Džinem, který jsem na závěr večera vypil u Doukyho na 35. ulici, a možná taky starými zvratky. Do nosu nasaju vyčpělý pach svého života. Smrad New Yorku se v něm mísí s alkoholickými výpary mého těla. Póry mám nasáklé hnilobou.

Převalím se na záda.

Za oknem se kalný úsvit přelévá jako špinavá voda v kýblu. Zdá se mi, že ho slyším šplouchat. Šedivé nebe zalehne město pod sebou jako děvku. Sápe se mi do oken a močí na dvůr mezi čínžáky. V Central Parku možná jaro staví hnízda, ale v téhle brooklynské čtvrti po něm není ani památky. Na chodnicích

DAVID HIDDEN

raší jen požární hydranty a mizérie všedních dnů. Město-děvka roztahuje macatá stehna.

Dolores Machadová, tlustá machna odvedle, začíná třískat nádobím. Zoufale tisknu víčka k sobě, strkám hlavu pod polštář, ucpávám si uši a snažím se znovu usnout.

Marně.

Prasklina na zažloutlém stropě vypadá jako had se zubními váčky naplněnými sírou místo jedem. Zírám na ni, dokud se mi neobjeví mžítka před očima.

Pokusím se posadit. Jde to, pokud si odmyslím kymácení podlahy a nával žluče, stoupající z krku do úst. Nohy mi bezvládně visí z postele, jako dva kusy bílého masa přichystané k porcování u řezníka.

Ani koupelna, do níž se asi po deseti minutách dopotácím, mi žádnou úlevu nepřinese. Sprchový kout byl zašlý, už když jsem se sem nastěhoval. Elektrický bojler heká jako v posledním tažení, voda teče jenom vlažná a ze zrcadla na mě zirájí zarudlé oči s oteklými víčky. Za těch sedmatřicet let života toho viděly až moc a vláčejí s sebou dva černé váčky, připomínající kufry se špinavým prádlem.

Vyčistím si zuby, abych zahnal jalovcovou chuť džinu. Moc to nepomáhá.

Teprve když si v kuchyni uvařím kafe, cítím se líp. Zírám na horu špinavého nádobí a v žaludku mi kručí hlady. Při pomýšlení na jídlo však znovu pocítím v ústech nakyslou pachut' žluči.

Kafe je černé a hořké. Spálí mi jazyk.

V pokoji je zima, když se tam nahý vrátím. Topení funguje tak napůl. Zválená postel, ošoupané křeslo a kovová židle

DĚS

u odřeného psacího stolu taky nepůsobí moc útulně. Slovo domov jsem už dávno zapomněl. Kdysi jsem ho dokázal vyslovovat v několika jazycích. Teď jsem si nevzpomněl ani na jediný.

Jak se řekne domov ve svahilštině?

Brm brm brm...

Rty prdí nějaká nesmyslná slova.

Jsi magor, vid'?

Oblékám si slipy, tričko a džíny, když si všimnu visícího sluchátka.

Dire Straits mi vyřvávají v hlavě:

Now here I am again in this mean old town. Jsi tu zas v tomhle starým špinavým městě.

Jsem tu zas.

Sluchátko je zpátky ve vidlici. A telefon zvoní a zvoní.

„Haló?“

„Jo,“ odpovím.

Hlava se mi motá. Motá, motá. *Turn, turn, turn.* To nejsou Dire Straits.

„Není to Dylan? Nebo Pete Seeger?“ ptám se.

„Jsi v pořádku?“ řekne ten hlas.

A já ho poznám.

„Ne, nejsem v pořádku,“ řeknu.

„Zase chlastáš?“

„Nikdy jsem nechlastal,“ odpovím uraženě, ale pokoj se se mnou dál točí a rty se mi lepí k sobě, jako kdybych měl cukrovku.

DAVID HIDDEN

„Jsi schopný vnímat, co ti řeknu?“

„*Sure. Of course. Bien sûr.*“

„Víš, že bych tě nejradši poslala do prdele?“

Já vím, Leno. Už jsi to udělala. Snažím se na to roky zapomenout.

„Co chceš?“ zeptám se. „Víš, kolik je hodin? Tady je šest ráno.“

Chvilí je ticho. Nad Atlantikem. I mezi námi.

„Tara se ztratila,“ řekne ten hlas nakonec.

„Co?“

Nerozumím. Nechci rozumět. Nechápu, co ta slova znamenají.

„Nevrátila se domů,“ řekne Lena.

„Jak nevrátila?“ zaskřehotám hlasem, který mým uším zní cizí.

„Byla na basketbalovém soustředění v Orléansu.“

„No a?“

„Už měla být tři dny doma.“

„Třeba je s nějakou kamarádkou. Nebo s nějakým klukem.“

„Není.“

Zase to ticho. Atlantik je širší než věčnost. Lena na druhém konci dýchá přerývaně jako kuřák s rozedmou plic.

„Volala jsem policii. Nemám si dělat starosti. Pubertáci prý takové věci dělají často. Podobných hlášení dostávají dvacet denně. Ale Tara taková není. Nikdy nic takového neudělala. Obvolala jsem všechny její kamarádky. Nikdo o ní neví. Naposled ji viděli, když se s ní holky ze třídy loučily u Slavkovského nádraží.“

Polknu.

„A proč voláš mně?“

DĚS

„Najdi ji. Přijed',“ řekne a zajíkne se.

„Cože?“ zařvu.

„Prosím.“

Mrštím sluchátkem o zeď. Starodávný černý telefon se roztrhne na tisíc kousků.

Vzápětí mi povolí močový měchýř. Teplá moč mi stéká po stehnech a zmáčí mi džíny.

„Cože? Cože?“ řvu do prázdného pokoje.

Požární schodiště za oknem vypadá jako jeřáb Apokalypsy.

Pustím topení naplno, ale stejně je tu zima. Den si za oknem přes ramena navlékl obnošené sako rána. Mokrý džín přehodím přes radiátor. Potřebuji, aby uschly, jiné nemám. Potřebuji jít ven. Potřebuji se nadechnout newyorského smogu.

Tady se dusím.

Machadová za zdí dál tluče nádobím.

Vyskočím a zabuším na stěnu.

„*Besame el culo!*“ zaječí na mě.

„Ty si polib prdel!“ zařvu já.

A pak tam sedím, zabalený do deky, a sebelitostí se málem rozbrečím.

New York, pátek 17. dubna, 8.14 p. m.

„Už máš dost.“

Douky má těstovitý obličej a trojitou bradu. Věneček řídkých vlasů kolem obrovité holé lebky má vzadu stažený do cuclíku a objemné tělo nacpané do umaštěných lacláčů s červeným

DAVID HIDDEN

srdíčkem a výšivkou *Baby, I love you* na hrudi. Zpod rozepnuté kostkované košile mu lezou chumáče zacuchaných černých chlupů. Jeho zaplivaná putyka se nachází nedaleko vjezdu na Brooklynský most. Šedivé činžáky, šedivý vchod, šedivý strop, šedivá podlaha. Dlouhý barový pult s kovovým ostěním, tři otřískané dřevěné stolky a u nich rozviklané židle. Chodí sem jen motorkáři a řidiči nákladáků svážejících zeleninu do nedalekého skladu. Smrdí to tu laciným chlastem, rozlitym pivem a močí ze záchodů. K neonům na Manhattanu je to odtud daleko jako na Mars.

Neutěšené místo v neutěšeném městě.

Konečná stanice.

Myslím, že Douky mě má svým způsobem rád. Táta jeho mámy padl při vylození v Normandii nedaleko Caen. Opakuje mi to pokaždé, když má trochu v hlavě.

„Víš, že jsem tam nikdy nebyl, Frantíku?“

„Proč ne?“

„Je to daleko a já nesnáším lítání,“ vzdychne a lalok pod bradou se mu roztřeše. Douky nikdy nemá k pláči daleko.

„Stejně bys tam nic nenašel. Jsou tam jen hřbitovy a kříže.“

„Hřbitovy jsou všude, vole. Svět je jima posetej. Táta byl ve Vietnamu.“

Nikdy nevím, co na to říct.

V paměti se mi bílé kříže ježí jako bajonety.

Teď Douky položí svou tlustou dlaň na mou skleničku.

„Už máš dost, Frantíku.“

Hlavu mám těžkou, když se jí pokouším zavrtět.

DĚS

„Dneska mě nemůžeš nechat na su... na suchu,“ vykoktám.

Douky mě zamyšleně pozoruje.

„Uchlastáš se k smrti,“ řekne konečně.

„A co je ti do toho?“ odseknu.

„Nechci, aby se to stalo tady u mě.“

Chvíli na mě zírá a pak lhostejně pokrčí rameny.

„Je to na tvoje triko, vole,“ řekne a cmrdne mi do skleničky trochu rumu.

Chutná jako tekuté mýdlo, kterým se mejou dělníci z brooklynských doků.

„Seš magor,“ řekne Douky a začne utírat pult.

„Máš děti, Douky?“ zeptám se.

Zarazí se. Pak si přehodí utěrku přes rameno.

„Jo. Kluka. Ale nevím, kde je.“

„Nikdy jsi ho neviděl?“

„Viděl. Když se narodil. Pak mi zdrhla s jedním negrem.“

Podívá se na mě. Oči mu znovu plavou v slzách.

„A ty máš děti, Frantíku?“

Energicky zavrtím hlavou. Alkohol mi v ní šplouchá jako voda plná olejových skvrn.

A najednou tě v duchu vidím, Taro. Odletová hala letiště Charlese de Gaulla v Roissy. Červen. Všude spousta lidí. Otevřenými dveřmi sálá dovnitř horko. Klimatizace jede naplno.

Oficiálně letím do Istanbulu. V ruce držím jen malý kufřík. Tričko na spaní, dvoje slipy, kartáček na zuby. Za dva dny mám být zpátky, nemá smysl brát si víc věcí, jen by mě obtěžovaly.

DAVID HIDDEN

Tobě je jedenáct, rovné vlasy ti padají na ramena, dioptrické brýle s tmavou obroučkou ti dodávají zamyšlený výraz. Tvoje čokoládově hnědé oči na mě hledí s ženskou vážností.

„Budu chodit do tanečního kroužku, tati,“ říkáš a tvoje květované šaty ti zavíří kolem lýtek.

Kývnu, ale nedokážu se na tebe soustředit. V hlavě mi víří spousta myšlenek.

A představa cílového místa mé mise.

Teherán.

Tara mě zatahá za rukáv.

„Ty mě vůbec neposloucháš, tati.“

„Poslouchám.“

„Přijdeš na besídku?“

„Na jakou besídku?“

„Tak vidíš, neposloucháš,“ řekneš a uraženě se otočíš.

Podívám se na Lenu. Pokrčí rameny. V očích má ten led, který v posledních měsících ne a ne roztát. Dívá se na mě, a v jejím pohledu je buď dálka, nebo hlubina. Nedokážu to přesně pojmenovat.

„My už půjdeme,“ řekne.

„Dobře.“

Skloním se, abych tě políbil. Ještě pár vteřin děláš drahoty, ale pak zvedneš ruce a obtočíš mi je kolem krku.

„Páčko, tati.“

„Páčko, Taro.“

Dech ti voní mentolovou žvýkačkou.

Pospíchám ke gatu, hlavu plnou starostí, a ani se za tebou neohlédnu. Když vyndávám z náprsní kapsy pas a letenku,

DĚS

zahlédnu ještě tvoji malou postavičku v květovaných šatech, stažených kolem pasu červeným páskem, vzdalující se vzadu v hale po jezdícím pásu. Držíš se mámy za ruku a taky se neohlédneš.

Potom mě pohltní svět.

Takhle jsem tě viděl naposled.

Krátce předtím, než se to všechno zvirtlo.

Douky mě další hodinu pozoruje zpod přivřených víček.

Nakonec natáhne ruku, vezme mi skleničku a hodí ji do dřezu.

„Hele, nevím, co s tebou je, Frantíku, ale už ti fakt nenaleju,“ prohlásí. „Přiď zase zejtra.“

Sklouznu z barové stoličky a trochu se zapotáčím. Chytím se baru a otočím k Doukymu zrak. Sleduje každý můj pohyb.

„Já žádný děti nemám,“ řeknu.

„Jo, dobrý. A teď vypadni.“

V očích se mu lesknou slzy.

Ale já vím, že v tlusté ruce pod pultem svírá pažbu upilované brokovnice.

Pro všechny případy.

New York, sobota 18. dubna 2015, 2.16 a. m.

Lisa spí. Takhle natažené v posteli vypadá její nahé tělo ještě vytáhlejší a vyzábější. Vyčnívající kolena a lokty připomínají ohryzky z jablek. Obličej má zabořený do polštáře a nakrátko ostříhané zrzavé vlasy jí trčí z hlavy jako hřebíky. Zadek má rozškrábaný a povislý. Pochází odněkud z Wyomingu a chlubí

DAVID HIDDEN

se, že studovala na univerzitě, ale z jejího minulého života zbyly jen strupy a vpichy na rukách i na nohách.

Mám Lisu rád. Nikdy se na nic nevyptává a vždycky mě pevně drží za ramena a dívá se mi do očí, dokud se do ní neudělám. Nebojí se, že by otěhotněla, nebo to aspoň nedává najevo, ačkoliv pochybuju, že používá nějakou antikoncepci. Ale možná že všechno odplaví heroin.

Nevím, čím se živí. Vždycky když u ní zazvoním, je doma.

Já se taky nevyptávám.

Když mě před jejím otrískaným činžákem vysadí cestou z Doukyho putyky taxík a já zazvoním u vchodových dveří, otevře mi skoro vzápětí.

Má na sobě odrbaný černý rolák a černé džíny. Vypadá jako smrtka.

Třeba nemůže spát.

Jako já.

Sjede mě pohledem od hlavy až k patě, vzdychne, ukročí a pustí mě dál.

„Zase jsi chlastal.“

Stejná slova, jaká pronesla v telefonu Lena. Ale tohle není otázka, jen konstatování. Není v něm ani výčitka, ani zloba.

Pokrčím rameny.

„Nemáš něco k pití?“

„Leda tak vodu,“ odpoví. „Ale udělej si pohodlí. Uvařím kafe.“

A pak s ní skoro hodinu souložím. Nemilujeme se, jen jsme do sebe zaklesnutí jako dva čluny, které se srazily v mlze a teď se od sebe nedokážou oddělit. Narážíme do sebe pánvemi a chrasíme jako umrlci. Prorůstáme jeden druhým a připomínáme

DĚS

kořeny prastarých stromů, spojených v temnotě hlíny, do níž se pohřbívá.

Když Lisa dosáhne vrcholu, křičí.

Když dosáhnu vrcholu já, mlčím.

Hledí mi do očí, jako by v nich hledala aspoň náznak štěstí.

„Jsi Lucky Boy, šťastný chlapec. Proč to nedáváš najevo?“ řekne, když se z ní odvalím a poslepu šmátrám na nočním stole po krabičce cigaret.

„Nejsem Lucky a nejsem šťastný,“ odpovím. „Jmenuju se Lucas.“

„A co to znamená ve francouzštině?“

„Nic. Lucas jako Lucas.“

Ve tmě se usměje a pocenou dlaní mě pohladí po tváři.

„Stejně jsi šťastný chlapec. Jenom to nevíš.“

Teď Lisa spí a trochu chrápe. Já civím do tmy a odháním duchy, jimiž se to tu jen hemží. Z postele vidím skrz otevřené dveře do překvapivě čisté kuchyně, do níž padá zvenčí mdlé světlo pouličních lamp. Stíny kolísají a tančí.

Někdy se svými duchy mluvím.

Dnes jen mlčky kouřím. Červené světýlko cigarety žhne ve tmě jako vypalovací železo. Viděl jsem ve filmu, jak jím kovbojové značkují dobytek.

Já taky nesu značku.

Když už to nemůžu v posteli vydržet, potichu vylezu, abych Lisu neprobudil, a bos jdu do kuchyně. Parkety mě studí na chodidlech. Zavřu za sebou dveře.

DAVID HIDDEN

Na kuchyňské lince tam leží Lisin mobil. Připomíná mi nebezpečného černého brouka. Natáhnu k němu ruku a skoro čekám, že se mi zahryzne do prstů.

Pak zaváhám a přejdu k oknu. Duchové jsou mi v patách.

V odrazu okenního skla spatřím tebe, Taro. Běžíš s barevným míčem po dvoře domu v Grapy. Slyším, jak vzlykáš. Je ti devět nebo deset. Nožičky dupou v zelené trávě. Je léto.

Dívám se. Nezavolám.

Tiše sleduji, jak ti slunce ve vlasech plete zlatou stuhu.

„Tati,“ křičíš, „tati, štípla mě vosa. Pofoukej mi to.“

A já tam stojím, u jiného okna, v jiné době a v jiném světě a jsem šťastný chlapec.

Dole po ulici přejede auto. Odněkud se ozve táhlý dlouhý výkřik, buď bolesti, nebo vášně. Otočím se zpátky ke kuchyňské lince, vezmu mobil a vyfukám číslo.

Číslo, o kterém jsem si myslel, že ho už nikdy nebudu potřebovat.

Vyzváněcí tón.

Dlouho.

Pak hlas na druhém konci aparátu. I tenhle hlas znám. Slychal jsem ho tak často, že bych ho poznal mezi tisíci.

„Oui?“

Polknu. Pak:

„Vracím se do Francie.“

Ticho.

Nekonečné ticho. Po ulici přejede další auto. A ještě jedno.

DĚS

Potom se ve sluchátku ozve odkašlání a hlas řekne:

„Nevím, jestli je to dobrý nápad.“

„Nic od vás nechci. Jen abyste věděli.“

Zase to mrtvolné ticho. Uplyne věčnost, než hlas pokračuje:

„Dobře. Najdeme si tě.“

Ve sluchátku to cvakne.

Dlaždičky v kuchyni zebou. Dá se do mě zimnice a cvakají mi zuby. Mám strašnou chuť se něčeho napít. Místo toho se ale natáhnu pro žlutý telefonní seznam, najdu si číslo American Airlines a znovu vezmu telefon.

New York, úterý 21. dubna 2015, 2.17 p. m.

Abstinuju už čtyřiadvacet hodin.

Třesou se mi ruce. Potím se. Mám pocit, že se mi žaludek obrací naruby. Chvillemi se mi zdá, že se mi zamlžuje zrak. Nohy mám jako z olova.

Potřebuju panáka.

Sedím na lavičce v Bryant Parku uprostřed Manhattanu. V létě tu bývá spousta lidí, kavárny tu roztahují barevné slunečníky, dědkové hrají pod zelenými stromy šachy a mladí kluci ping-pong. Dnes je ale chladno, ulicemi profukuje studený vítr a park je prázdný. Choulím se do bundy za zdviženým límcem a prsty ohřívám cigaretou. Ruce mám zkrhlé a připadá mi, že jsou jako ze skla. Že se při každém dalším pohybu roztrhají a střepy mě pořežou.

Kdysi jsem v jednom z okolních činžáků bydlel. Kdysi jsem čekal, že mě tady dožene minulost.

Nepřišel nikdo.

DAVID HIDDEN

Přecházel jsem po dvoupokojovém, stroze zařízeném bytě jako lev v kleci. Lekal jsem se každého zvuku a zároveň jsem po něm toužil. Chtěl jsem, aby to definitivně skončilo. Natahoval jsem uši, abych slyšel kroky na schodech. V noci jsem pod polštářem svíral pažbu revolveru a ve dne číhal u okna.

Nic se nestalo.

Činžák v noci spal a ve dne skřípal jako starý výtah. Šramotil mi za dveřmi, ale když jsem otevřel, nebyl tam nikdo, jen ponurá dlouhá a špatně osvětlená chodba.

Laciný bourbon chutnal jako teplé chcanky.

Tak sbohem, New Yorku. Nadechnu se tvého mrazivého vzduchu a v plicích mi zapíská jako siréna remorkéru na řece Hudson. Cáry tmavých mraků na nebi mezi mrakodrapy vypadají jako špinavé hadry plesknuté na modrou vyleštěnou podlahu.

Vstanu a ohlédnu se.

Bryant Park mlčí. Nikdo mi nemává.

Vykročím.

Jdu si pro tebe, Taro.

ZA DRUHÉ

Už nemá levé ňadro.

Bůh nejdřív použije nůž a objede jeho ostrím kolem dokola. Krev jí stéká na břicho a do klína. Nařiká, ale nějakým tajemným jazykem. Jednotlivé hlásky jí drnčí v ústech, na patře a na jazyku a derou se ven přes oteklé rty. Nespojují se ve věty, jen o sebe narážejí, skřípají a drkotají a nakonec se vytrácejí kdesi v prostoru. Neznamenají nic, jen bolest.

Pak bůh vezme nůžky.

Má malá ňadra. V jednu chvíli, kdy už to nemůže vydržet, jí náhle v paměti vytane představa prvního milence. Kluka s houštinou tmavých vlasů a tuctovým obličejem. „Máš kozy jako malá holka,“ řekl jí v kůlně, když ji svlékl a překvapeně zíral na její drobné nahé tělo. Vzpomínka se však v její mysli objeví jen jako krátký záblesk fleše fotoaparátu. Pak se fotografie pokroučí, jako kdyby ji zespodu sežehl plamen. Nezbude po ní nic, ani popel.

Leží na zádech na pitevním stole z nerezové oceli se zkosenými okraji a odtokovým žlábkem. Nůžky si klestí cestu jejím tělem.

Krev stříká. Tělo sebou křečovitě zmítá a pouta na rukách a nohách drhnou o kov.

„Už to bude, zlatíčko,“ říká laskavě bůh.

DAVID HIDDEN

Sklání se nad ní a líbá ji na otevřená ústa. Hltá její rty a krouží vevnitř jazykem. Je nahý, má na sobě jen zástěru z umělé hmoty a pod ní erekci. Až skončí, ukojí se v jejích ústech.

Naríkání se promění v přidušené chroptění a chroptění v dlouhý táhlý sten. Mikrofon zachytí každou změnu, každou modulaci.

Všechno je, jak má být.

Kamera jede.

Paříž, sobota 25. dubna 2015, 10 hodin 11 minut

Já tohle město nenávidím. Nenávidím jeho široké bulváry. Nenávidím parky a zahrady. Nenávidím Louvre a Eiffelovu věž, nenávidím davy turistů převalující se z jedné strany na druhou. Nenávidím hospody na Saint-Germain-des-Prés a na Montmartru. Nenávidím slunce a déšť. Nenávidím řeku a nábřeží. Nenávidím tě, Paříži.

Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím.

Stojím v odbavovací hale letiště v Orly. Žaludek mám jako na vodě. Při přistání jsme vlétli do vrstvy mraků a letadlo sebou třásko jako v posledním tažení. Bojoval jsem s nevolností i sám se sebou. S chutí koupit si hned po přistání zpáteční letenku. Vrátit se do New Yorku a upít se k smrti v Doukyho hospodě. Nebo si v nějakém prázdném bytě vpálit kulku do hlavy.

Udělat cokoliv, jen abych nemusel být tady.

Polknu.

Překážím lidem. Strkají do mě, pohoršeně se po mně ohlížejí a občas i hlasitě nadávají. Vláčejí s sebou svůj život v kufrech a cestovních taškách. Vracejí se domů, jedou na dovolenou

DĚS

nebo na služební cesty. Pospíchají za manželkami, milenkami, dětmi či za přáteli. Mají dychtivé tváře. Spěchají. Jsou na cestě. Odněkud někam.

Já stojím na konci.

Z žaludku mi do krku vystoupá hlen. Než ho vyplivnu, ucítím jeho čpavou chuť. Takhle chutná strach. Ale možná i vztek.

Z kapsy vyštrachám pár drobných a zamířím k telefonní budce. Ve skutečnosti to žádná budka není, jen telefon pověšený na zdi a oddělený od řady dalších telefonů plexisklem. Nikde žádné soukromí. Ale u telefonů nikdo nestojí. Všichni používají mobily s falešnou nadějí, že si tak uchovají anonymitu. Telefony na zdi už jim připadají jako archaické připomenutí včerejška.

Zvednu sluchátko, vhodím mince a vytukám číslo.

„Haló?“ ozve se hlas.

Další hlas do mé sbírky. V posledních hodinách jsem jich slyšel na můj vkus až příliš.

„Teherán,“ řeknu. „Dva tisíce devět.“

Ticho. Dech. A nakonec:

„Kristepane!“

Na autobusu před halou svítí název cílové stanice: Opera. Nastoupím, projdu až dozadu a posadím se. Venku je chladno a v autobusu se netopí. Ve staré bundě je mi zima. Schoulím se na sedadle a nepřítomně hledím ven. Míjejí nás taxíky. Jejich zhasnuté reflektory připomínají slepé oči. Vítr zvedá papíry z plného odpadkového koše. Před vchodem překáží vozík plný velkých kufrů. U popelníku stojí pár lidí. Kouří, mají zvednuté

DAVID HIDDEN

límce a není jim vidět do obličejů. Nad hlavou duní startující a přistávající letadla. Sklolaminátová budova letiště se odráží ve zpětném zrcátku.

Zavřu zanícené oči a hlavu si opřu o okno.

Tak jo, Paříži, jak chceš. Rozdáme si to.

Paříž, sobota 25. dubna 2015, 20 hodin 19 minut

Východ z metra Saint-Georges ústí hned vedle malého parku na stejnojmenném půlkruhovém náměstí. Když vylezu ven, drobně mrholí. Domy naproti mají urousané fasády a trávníky za vysokým plotem jsou zplihlé deštěm. Busta malíře Gavar-niho na podstavci uprostřed náměstí na mě posměvačně zírá, jako kdyby mě poznávala. Před divadlem s barevnou fasádou a falešnými okny postávají lidé. Představení začíná ve tři čtvrtě na devět. Kdysi jsem tu byl s Lenou, ale dnes mi připadá, že k tomu došlo v nějakém vzdáleném století.

Pod červenou markýzou restaurace St. George jsou sice stolky a zářiče, ale nikdo u nich neseď. Otevřu dveře, zahnu doleva kolem schodů vedoucích nahoru do jídelny, posadím se k baru a objednáám si kafe. *Patron* má na sobě červenou vestu, bílou košili a černé kalhoty s pečlivě vyžehlenými puky. Oči má vypoulené jako žába a úsměv šmíráka z dámských převlékáren. Zrak mi padne na řadu lahví s barevnými vinětami za jeho zády a okamžitě mi vyschne v ústech a jazyk se mi přilepí k patru.

Kávovar chrčí jako stařec v záchvatu padoucnice.

Celé odpoledne jsem se potuloval po městě a vyhýbal se frekventovanějším místům. Bundu a džíny mám promočené

DĚS

a každou chvilku mě roztřeše zimnice. Ještě že jsem si na bleším trhu u place de Clichy koupil starý obnošený svetr. Je vytažený tak, že mi sahá skoro ke kolenům, ale aspoň trochu hřeje.

Káva je hořká a dobrá.

Na prázdnou barovou židličku se vedle mě kdosi posadí. Otočím k němu hlavu.

Vysoký černochoch v koženém odřeném saku, černém roláku a modrých džínách. Sako má ošoupané, na loktech kožené nášivky a džíny by potřebovaly pračku. Kotníkové conversky se rozpadají.

Zvednu zrak k jeho obličejí. Pleť tak tmavá, že skoro přechází do modra. Překvapivě úzké rty, ale o to větší a rozpláclejší nos. Dredy páchnou jako zmoklá srst. Bělmo očí připomíná velikost talířek pod mým šálkem kávy.

Jednu ruku má vraženou v kapse, druhou se opírá o pult. Kdyby ji sevřel v pěst, stala by se z ní strašlivá zbraň.

Objedná si pivo a usrkne pěnu. Vnímá, že se na něj dívám. Chvilku to vydrží, potom se ke mně obrátí a pár vteřin si mě měří pozornýma a vnímavýma očima.

„Co na mě civíš, bělouši?“ zeptá se.

Hlas má zvláštní. Jako kdyby pořád šeptal. Nebo jako by mu z plic unikalo příliš mnoho vzduchu.

„Necivím,“ odpovím.

Zase ten upřený pohled.

„Nemáš rád negry?“

„Říkáš kraviny.“

„Říkám, co vidím.“

„Vidíš blbě. Vem si brejle!“ řeknu.

DAVID HIDDEN

Odvrátí se ode mě, rozvázně se napije piva a pak obě ruce opře o pult. Na levém malíčku má velký pečetní prsten s portrétem prezidenta Kennedyho. V duchu se musím usmát.

Ale černochoch je napjatý a soustředěný.

„Chceš se hádat, *mon pote?*“ zeptá se tiše, velice tiše. Teď je to skutečně šepot. Cítím v něm víc než výhrůžku. Je v něm jakási pradávna zloba, hluboká jako africká studna.

Pokrčím rameny.

„Ty sis začal,“ odpovím smířlivě, dopiju kafe a začnu hledat v kapse drobné.

Pustí se pultu a vstane. Zase na mě chvílku mlčky hledí, jako by o něčem přemítal, pak hodí na pult pětieurovou bankovku a otočí se ke dveřím.

„Seru na tebe,“ řekne a je pryč.

Zaplatím, zapnu si bundu a taky odcházím.

Přestalo mrholit, ale večer je studený a nevlídný. Zase mě rozrazí zima.

Černochoch na mě čeká na začátku rue Notre-Dame-de-Lorette. Opírá se nedbale zády o zeď, ruce má vražené hluboko v kapsách a dívá se směrem k hospodě. Jakmile mě spatří, narovná se a ruce vytáhne. Je to výmluvné gesto a viděl jsem ho v životě mockrát. Stojí tam jako hrozivý temný stín. Jako noční stráž pekla. Aspoň tak mi na okamžik připadá.

Zamířím k němu.

Ale když přijdu blíž, najednou mu tvář roztáhne široký úsměv a úplně ho změní.

„*Salut, Pé,*“ řekne. „Co tady, proboha, děláš?“